

Ο «Χωριάτης» Αρουραίος και ο «Πρωτευουσιάνος» Ποντικός

Ανδριάνα Μάρκου

Γυμνάσιο Παραλιμνίου

Τμήμα Α2

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός:

Ανδριανή Χρυσοστόμου

Μία φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ποντικός που κατοικούσε στην πρωτεύουσα και τον έλεγαν Γιώργο. Πλησίαζαν Χριστούγεννα και αποφάσισε να καλέσει τον αρουραίο ξάδελφό του, τον Κόκο, ο οποίος κατοικούσε στο χωριό, για να περάσουν μαζί τις γιορτές.

Ξεκίνησε, λοιπόν, ο ξάδελφος από το χωριό να πάει στην πόλη... Πρώτη φορά έβγαινε από τα

όρια του χωριού του. Δεν είχε μπει ξανά σε λεωφορείο. Για δώρο στον ξάδελφό του θα έδινε ένα ψάθινο καλάθι, στο οποίο έχωσε μέσα κάμποσα σαλιγκάρια, για να τα ψήσουν στο τζάκι. Δεν έκλεισε, όμως, καλά το καλάθι και για κακή του τύχη τα σαλιγκάρια το έσκασαν και σκορπίστηκαν σε όλο το λεωφορείο. Οι πρωτευουσιάνοι που επέβαιναν στο λεωφορείο τρόμαξαν και άρχισαν να τσιρίζουν: «Βοήθεια! Αηδία! Θα μας φάνε όλους αυτά τα γλοιώδη οστρακοειδή!». Ο κακόμοιρος ο Κόκος έτρεξε να περισώσει όσα σαλιγκάρια μπορούσε. Μάταια προσπαθούσε να τούς εξηγήσει ότι είναι άκακα. Στην επόμενη στάση τού είπαν να κατέβει. Τι να κάνει; Συνέχισε παρέα με τα σαλιγκάρια και έτσι περπατώντας, έφτασε μέχρι την πόλη.

Στην είσοδο της πόλης τον περίμενε ο ξάδελφός του, ο οποίος τον οδήγησε κατευθείαν στο σπίτι του. Ο Κόκος ήταν πολύ κουρασμένος και ζήτησε από τον Γιώργο να τού φτιάξει έναν καφέ, για να χαλαρώσει.

«Τι καφέ προτιμάς, ξάδελφε;»

«Έναν κυπριακό σκέτο, χωρίς ζάχαρη, παρακαλώ» απάντησε ο Κόκος.

«Κυπριακό; Μόνο φρέτο εσπρέσο, καπουτσίνο, λάτε έχουμε στην πόλη» λέει ο πρωτευουσιάνος.

«Τι είναι αυτά; Πίνουνται; Φτιάξε μου κάτι, τέλος πάντων!»

Μόλις βάζει στο στόμα του ο Κόκος το φρέτο εσπρέσο, το 'φτυσε μεμιάς.

«Προσπαθείς να με δηλητηριάσεις; Αυτό είναι φαρμάκι!» φωνάζει ο Κόκος.

«Δεν σου άρεσε το χαρμάνι του καφέ; Να σου φτιάξω κάτι άλλο τότε», συνεχίζει ο Γιώργος.

«Όχι, όχι, βάλε μου λίγο ψωμί με τυράκι και αβγό», απαντάει ο Κόκος.

Τού προσφέρει, λοιπόν, κάτι παράξενες, πολύχρωμες μπουκιές. Τι τού μέλλε του καημένου!!! Με το που τα δοκιμάζει, τού ήρθε να κάνει εμετό.

Κατηγορία Γ': Ευθυμογράφημα

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ

«Τι είναι αυτά, καλέ; Φαγητό ή μείγμα σκουπιδιών;», αναρωτιέται ο Κόκος.

«Τι λες, καλέ; Το ακριβότερο φαγητό είναι αυτό, η τελευταία λέξη της μόδας: Σούσι, Σασίμι, Μάκι... δεν τα ξαναδοκίμασες;», απορεί ο Γιώργος.

«Όχι, ούτε τα ξαναδοκίμασα ούτε μου αρέσουν. Για όνομα του Θεού! Τι είναι αυτά που τρώτε και πίνετε; Βάλε, σε παρακαλώ, αυτά τα σαλιγκάρια που σου έφερα στο τζάκι να ψηθούν και βάλε κι αυτά τα αγριόχορτα στην κατσαρόλα να βράσουν», λέει με αποφασιστικότητα ο Κόκος.

Καθώς περίμεναν τα δύο ξαδέλφια τα σαλιγκάρια να ψηθούν και τα χόρτα να βράσουν, ακούστηκε ένας δυνατός και παράξενος θόρυβος. Ο αρουραίος από το χωριό φοβήθηκε και τρύπωσε κάτω από τον καναπέ.

«Τι έπαθες;» τον ρωτά ο ξάδελφος, ο ποντικός.

«Τι είναι αυτός ο θόρυβος; Πόλεμο έχετε;»

«Όχι, καλέ! Η σπιτονοικοκυρά είναι και καθαρίζει με την ηλεκτρική σκούπα»

«Ηλεκτρική σκούπα;» ρωτάει με απορία ο Κόκος.

«Ναι, σκούπα που ρουφάει τη σκόνη. Δεν πρέπει να την πλησιάζουμε, γιατί μπορεί να ρουφήξει κι εμάς!!!» απαντάει ο Γιώργος.

«Να μας ρουφήξει; Μα τι ακούνε τα αυτάκια μου; Παναγία μου, σαν το χωριό μου με την ησυχία του, τα φυσιολογικά φαγητά και τον καθαρό αέρα του δεν έχει!!!» αναφωνεί ο Κόκος.

Ο Γιώργος δεν μπορεί να καταλάβει την εμμονή του ξαδέλφου του με το χωριό, την οπισθοδρόμηση και την έλλειψη ανέσεων. Δεν μπορεί να αντιληφθεί τη στάση του και τότε ο Κόκος, αφού παίρνει τα λιγοστά του πράγματα, για να ακολουθήσει τον δρόμο της επιστροφής, λέει με στόμφο στον Γιώργο:

«Ταύτης ἀπόλαυε τῆς τροφῆς μετὰ τοσοῦτων ἐδεσμάτων, ἐγὼ καὶ χαίρω τῇ μετὰ ἀδείας καὶ ἐλευθερίας τροφῇ».

Πηγή:

Αἰσωπος, Μῦς ἀρουραῖος καὶ μῦς ἀστικός, μετάφρ. Ι.Μ. Κωνσταντάκος

Μῦς ἀρουραῖος ἐκάλεσεν ἐφ' ἐστίασιν μῦν ἀστικὸν καὶ παρεῖχεν αὐτῷ σιτειῖσθαι τὰ ἐν ἀγρῶ, συκῶν τε καὶ σταφυλῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων. ὁ δὲ πολλὴν αὐτοῦ πενίαν

Κατηγορία Γ': Ευθυμογράφημα

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ

κατεγίνωσκεν, ἐκέλευέν τε τῆ αὔριον ἀφικνεῖσθαι πρὸς αὐτόν. καὶ ὃς εἰς πλουσίου ταμειῖον αὐτὸν εἰσαγαγὼν παρεῖχεν εὐωχεῖσθαι τοῦτο μὲν κρεῶν παντοδαπῶν, τοῦτο δὲ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πλακούντων. ἐν ᾧ δὲ πρὸς τούτοις ἦσαν, ἡ ταμιοῦχος ἐπεισῆλθεν καὶ τούτους δέος τε καὶ φυγὴ καταλαμβάνει. καὶ ὁ ἀρουραῖος πρὸς τὸν ἀστικόν· «σὺ μὲν», ἔφη, «ταύτης ἀπόλαυε τῆς τροφῆς μετὰ τοσοῦτων ἐδεσμάτων, ἐγὼ δὲ χαίρω τῆ μετὰ ἀδείας καὶ ἐλευθερίας τροφῆ».

Μια φορά ήταν ένας αρουραῖος που κατοικούσε στην εξοχή. Αυτός, που λέτε, κάλεσε έναν φίλο του ποντικό από την πόλη για να του κάνει το τραπέζι. Του πρόσφερε λοιπόν για φαγητό τα καλούδια που διαθέτουν στα χωράφια: σύκα, δηλαδή, και σταφύλια και άλλα τέτοια φρούτα. Ο πρωτευουσιάνος, βέβαια, τα καταφρόνησε αυτά σαν μίζερα και φτωχικά πράγματα. «Όσο για σένα», είπε στον οικοδεσπότη του, «σε προσκαλώ να με επισκεφθείς στα δικά μου λημέρια στην πόλη, αύριο κιόλας». Πράγματι, την επαύριο ο περὶ ου ο λόγος ἔμπασε τον χωριάτη τον φίλο του μέσα στο κελάρι σε ένα πλουσιόσπιτο, και εκεί του ἔβαλε μπροστά του φαγοπότι τρικύβερο: τι κρέατα κάθε λογῆς, τι ψάρια, ἀκόμη και γλυκίσματα. Πάνω ὅμως που οι δυο τους το είχαν ρίξει στο φαῖ, μπήκε μέσα ξαφνικά ἡ οικονόμος του σπιτιού. Τρελάθηκαν τότε ἀπὸ τον φόβο τους τα ποντίκια και πήραν ἀμέσως δρόμο. Ἐπειτα ἀπὸ αυτά, ο αρουραῖος της υπαίθρου το ξεκαθάρισε στον ἄλλον: «Βρε δεν πα να ευχαριστιέσαι ὅσο φαῖ θέλεις, με τις λιχουδιές σου και τα μενού σου! Εγὼ, μια φορά, προτιμῶ τα λίγα που ἔχω να τα κατεβάζω ἀφοβα και με την ησυχία μου».

